

LAURA PETRI – EN PROFIL I HALMSTAD

av

Ann-Margret Ström, major

”Laura Petri är inte bara ett författarnamn; det är också beteckningen för ett ovanligt livsöde. Om Laura Petri kan man säga att hon hade förunnats både en hjärncell och en hjärtfiber mer än genomsnittet – det visas lika mycket i hennes verk som i hennes öde.” Så skriver Erik Hj. Linder om henne.

Laura Petri föddes i Halmstad 1879. Sista året Laura Petri läste på studenten började hennes syster Alma sin bana som slumsyster. Laura möttes nu av sin första kärlek: Frälsningsarmén. Laura skriver: ”När jag våren 1898 fick min vita mössa, visste jag vad jag skulle bli: frälsningsofficer.” Det hon ville var att tjäna Gud och det betydde för henne att bli frälsningsofficer.

År 1902 blev så Laura kadett på Frälsningsarméns officersskola. Efter en kort tid på redaktionen kom hon till räddningshemmet på Grev Turegatan i Stockholm där hon hade sin tjänst i åtta år. Hon vigde sitt liv till slumsyster. I sitt arbete fick hon bli många till verklig hjälp och upprättelse. Elva år gav hon som slumsyster. Det hon fick se på räddningshemmet var inte alltid så vackert, men det kunde bli vackert. Vid ett tillfälle yttrade Laura Petri: ”Det finns så mycket gott i världen. Man finner det inte alltid där man väntat det. Man måste vänta! Helt plötsligt finner man det goda mitt i ondskan. Kanske är det mörkret som gör att man ser ljuset!”

I artikeln ”Frälsningsofficer”, som finns med i minnesboken *En cirkel sluter sig*, och publicerades i Stridsropet i samband med hennes bortgång skriver hon bl.a.: ”Frälsningsofficeren har fått visa vad han duger till. Han åtnjuter idag allmänhetens förtroende för att inte säga beundran. Det finns folk som tror att bara de har överlämnat en vilsegången medmänniska i Frälsningsarméns händer, så är hon räddad. Misstag! Även frälsningsofficeren misslyckas ofta i sina strävanden, och har alla skäl att hårt hålla sig vid ödmjukhet. Frälsningsofficeren arbetar med det finaste material som finns, människosjälen. Frälsningsofficeren lär sig att arbeta från det grövsta till det finaste material. Han lär sig städa, hålla tal, sjunga och spela, sälja tidningar, umgås med människor, tala med själar, dvs. hitta vägen till människornas hemligaste skrymslen och hjälpa dem själva att skåda dit in, att se sig sådana de verkligen är i sin själviskhet och sitt mörker. Han lär sig att leta sig fram till hjärtats förborgade synder och sorger, och leda syndare fram till Guds eviga barmhärtighet och ta emot syndernas förlåtelse i Kristi namn. Han lär sig att be, att umgås med Den osynlige.”

Laura Petri hade under hela sin ungdom varit mycket intresserad av studier och efter sina år som frälsningsofficer tog hon på allvar itu med att studera. Religionshistoria var hennes huvudämne. Det blev därför naturligt att hennes doktorsavhandling kom att behandla ett religionshistoriskt ämne, *Catherine Booth och salvationismen*. 1925 disputerade hon på detta ämne i Lund. Dessförinnan hade hon skrivit en religionsvetenskaplig avhandling om Frälsningsarmén, men den var för personlig och godkändes inte. Sedan dess har hon berikat den litterära världen med många intressanta och värdefulla böcker. Hon använde sig av ett enkelt språk, men det hon skrev hade djup och stort allvar. Hon tillhörde de impulsiva och klarsynta. Hennes hem var egentligen ett enda stort bibliotek med böcker från golv till tak. Hon har skrivit en bok om metodismens grundare, John Wesley. Han var hennes favorit när

det gällde präster och predikanter. Vad hon särskilt uppskattade hos honom var hans helgelseförkunnelse.

Laura Petri har också gett oss en biografi över *Hanna Cordelia Ouchterlony*. Materialet till böckerna *Kroppar och själar* och *Mor och dotter* hämtade hon ur sina erfarenheter från sin tid på räddningshemmet. Efter att ha studerat sjömännens liv i Antwerpen skrev hon boken *I främmande hamn*. I boken *Min katolska bukett* framhåller hon särskilt det värdefulla och positiva i katolicismen. *På heliga vägar* är en reseskildring från Palestina. Hon har också skrivit en minnesteckning över sin syster Alma Petri. I boken *Tack rika liv!* Skriver hon ned en slumsysters minnen – nämligen Alma Wachts. Men när den boken skrevs hade hon fortfarande mycket ogjort.

Den sista boken från hennes penna handlade om *Ignatius av Loyola*. Med sitt djärva grepp om ämnet lyckas hon ställa in Loyola i ett viktigt religionspsykologiskt sammanhang. Boken, som getts ut först efter hennes död, har blivit den mest fullödiga hon skrivit och är också den bästa framställning om honom som vi har på svenska. Denna bok har försetts med underrubriken: En bok om att hjälpa själar. Helt i harmoni med Laura Petris väsen och strävanden i allmänhet. Om den konsten – att kunna hjälpa – skriver hon med anknytning till sitt eget liv och sin personliga kallelse och för fram med inlevelse slumsysterarna i fokus. Om dem kunde dr Petri, själv en slumsyster till sinnet livet ut, berätta som ingen annan.

Genom böckerna om Catherine Booth, John Wesley och Ignatius av Loyola ville hon visa de gemensamma drag som fanns hos medlemmarna i Jesu sällskap (jesuiterna), inom metodismen och i Frälsningsarmén. Loyola, Wesley och Booth är alla Jesu soldater, alla drivna av samma eld som värmer och ändå nästan förtär dem, skriver hon. I boken finns flera av kyrkohistoriens stora företrädare porträtterade. Denna bok utgavs i lätt reviderad upplaga 2005. I min ägo hittade jag också en bok med titeln *Baronessan*, en kort levnadsteckning över Emma Leijonhielms liv.

Laura Petri var också en mycket uppskattad talare i olika sammanhang. I talarstolen var hon fängslande och livfull. Hela tiden hon talade höll hon intresset uppe hos publiken, fastän hon ibland gjorde sig skyldig till att tala lite för länge. Ofta chockerade hon åhörarna genom sin frigiditet och orädsla i talarstolen. En gång hade Vita bandet i Karlstad kallat henne att tala vid ett jubileum. Högtidsmötet hölls i Karlstads domkyrka och många blev förvånade när hon steg upp i talarstolen och inledde sitt anförande med orden: "Det är modernt med röda skor." På det sättet fångade hon intresset och höll sedan ett strålande föredrag om socialvård, själavård, alkoholproblem och kvinnans insats i samhällsliv och kyrkoliv. Hon var också anlitaad att hålla morgonandakter i radio. I en av sina andakter talade hon om vad heligt mod är. Det var något hon sa där som har gripit mig: "Heligt mod är fruktan som bett sin morgonbön. Heligt mod är mod att lida, mod att vänta, tålmod. Heligt mod är också mod att våga tro Guds löften."

Strax före sin bortgång i början av augusti 1959 fyllde hon åttio år och endast ett par dagar före olyckshändelsen som ledde till hennes död, skrev hon tackkortet. Vackrare har inte slutackordet klingat i en människas liv: "Ack, hur sällt att hava levat, ack hur skönt att kunna dö!" De orden finns också på hennes gravsten på Norra Kyrkogården i Halmstad.

Minnesartikeln i Stridsropet hade rubriken: *Hon gav rymd åt kärleken i världen.*